

W ZESZYCIE

– Polski apelatyw *grom* ma relatywnie jasną genezę – jest to dawny derywat urobiony od prasłowiańskiego czasownika *grzmieć*, jeśli jednak chodzi o tę podstawę słowotwórczą, to jej etymologia w odniesieniu do formy indoeuropejskiej może mieć dwojaką interpretację.

– Rękopiśmienny utwór Jerzego Argiglobyna z Poznania pt. *Wykład nabożny piosnki „Salve Regina”* wpisuje się w dzieje XVI-wiecznych polemik religijnych prowadzonych przez wyznawców religii katolickiej oraz wyznań reformowanych, operujących ekspresywnymi środkami leksykalno-semantycznymi.

– Dokument *Unii lubelskiej* [1569 r.] charakteryzują filologicznie następujące wyznaczniki: polskojęzyczność tekstu, zróżnicowanie form nazwiskowych sygnatariuszy aktu, kompozycja tekstu, cechy stylu urzędowego i retorycznego, które decydują o jego funkcjach informacyjnych i perswazyjnych.

– Sarmacka frazeologia zastosowana w tekstach poetyckich Wacława Potockiego grupuje się w trzech głównych polach semantycznych, charakterystycznych dla socjolektu szlacheckiego, którymi są <życie codzienne>, <religia> i <wojna>.

– Formant *-yk/-czyk* występuje współcześnie w antroponimach o zróżnicowanej etymologii – pochodzących od imion, nazwisk odapelatywnych, nazwisk wywodzących od określeń wskazujących na zawód lub pełnioną funkcję, a także utworzonych od nazw miejscowych.

– Leksykalne wykładniki gradacji o pochodzeniu gwarowym (*galanty*, *galancie*, *galanto*) w polszczyźnie potocznej mają ograniczony regionalnie zasięg i znaczenia na ogół uwarunkowane kontekstowo, wyrażając różne wartości wielu cech o charakterze stopniowalnym.

***

Historia języka – etymologia – leksykologia – semantyka – stylistyka – retoryka – dialektologia – słowotwórstwo – frazeologia – antroponimy – nazwy sekwatywne – wykładniki stopnia nateżenia cechy.

Red.